

да къмъ дома си, злонравенъ нѣкой си
человѣкъ вървѣше подиръ му та го псу-
ваше и хуляше; но Периклей не само
не ся смути отъ безочливостъ-тъ на то-
гозъ челоѣка, но и съ голѣмъ тихостъ
заповѣда на едного отъ слугытъ си, да
заведе тогози безобразника съ фенерътъ
до дома му.

Фокіонъ.

Когато Атинейцытъ осѣдихъ на смъртъ
Фокіона (когото за доброто му сърдце
наричахъ *Благатенъ*), на частъ когато
му подавахъ отровѣтъ, приятелитъ му го
попытахъ, какво послѣдне завѣщаніе да-
ва на сына си; “ завѣщавамъ ти, рече,
и свѣтувамъ тя, сыне, да не гонишь ни-
какъ мсть на Атинянытъ за смъртытъ ми.

Августъ.

Немже да има друго по-сладостно нѣ-
що на свѣтътъ, отъ това дѣто да прави нѣ-
кой добро на подобнытъ си, да царува
въ сърдцата имъ, и да възпріима благо-
дареніята имъ съ похваления. Кротостъта,
человѣколюбіето и великодушіето щѣхъ да